

## Itai

### Itai

În mijlocul suferințelor despre care am vorbit, strălucește minunat fidelitatea și afecțiunea lui Itai din Gat. Să ne amintim că și Goliat era din Gat. Posibil că cei doi oameni să fi fost prieteni. Îmi vine să cred, deși s-ar putea să mă înșel, că Itai s-a alipit de David când acesta din urmă l-a biruit pe cam-pionul în care locuitorii Gatului își puseseră încrederea. Mai târziu, David avea să se refugieze la Achis pentru a se pune la adăpost pe când îl urmărea Saul (1 Samuel 21), aducând cu el sabia lui Goliat. Nu ne miră faptul că David nu a fost luat drept prieten și a fost nevoit să facă pe nebunul pentru a scăpa de vrăjmașii lui. Itai a fost martor la toate acestea, privindu-l pe acela pe care avea să-l urmeze mai târziu. La sfârșitul vieții sale de pribegie, David căuta din nou adăpost la Gat, în momentul când părea că-și pierduse orice speranță. De data aceasta însă, Achis îl primește cu bunăvoință, îi acordă o cetate în care să locuiască și-i promite chiar încredințarea propriei sale vieți (1 Samuel 28.2). A putut Itai să-l cunoască pe David și să se lege de el tot mai mult în timpul acestui surghiun? Cuvântul Domnului nu ne spune clar lucrul acesta, însă am putea presupune că așa s-a și întâmplat. Și iată că acest locuitor al Gatului își ia oamenii și familia, părăsește Filistia, țara sa natală, atras, nu de prosperitatea lui Israel, ci de persoana regelui (2 Samuel 15.19-23). Deși David a trebuit să reia viața de pribegie, Itai nu a șovăit nici o clipă, ci a rămas statornic și devotat regelui contestat, măcar că acesta a încercat să-l determine să-și schimbe hotărârea: „Pentru ce să vii și tu cu noi? Întoarce-te și rămâi cu împăratul, pentru că ești străin și ai fost luat chiar din țara ta. De ieri ai venit, și azi să te fac să rătăcești cu noi încoace și încolo, când nici eu însumi nu știu unde mă duc! Întoarce-te și ia și pe frații tăi cu tine. Domnul să Se poarte cu tine cu bunătate și credincioșie!” Dar ce frumos a fost răspunsul lui Itai: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău!” Răspuns care ne duce gândul la Rut și la cuvintele rostite de ea către Naomi. Și Itai și Rut proveneau din Neamuri, dar ce răspuns uimitor în gura lor! Sub impulsul unui atașament profund care le umplea inimile, cei doi au părăsit țara de baștină și rudenii lor, fără un gând mai dinainte, ca și cum ar fi cunoscut valoarea cuvintelor Mântuitorului: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cel ce iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cel ce nu-și ia crucea și vine după Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10.37-38).

David s-a adresat lui Itai foarte scurt și categoric: „Du-te și treci!” Oare să nu-l fi mișcat pe el devotamentul dovedit de Itai? Evident că regele era foarte preocupat, iar slujitorul său l-a înțeles; sunt momente în viață când inimile comunică și se înțeleg din puține cuvinte, când oamenii se înțeleg din priviri.

„Și Itai din Gat a trecut cu toți oamenii lui și toți copiii care erau cu el.” Au coborât dealurile abrupte și necultivate până la Iordan, au traversat apele sale murdare în plină noapte. Copiii vor fi pus întrebări pentru a ști încotro se duc, iar Itai nu va fi putut spune decât atât: „Noi urmăm pe împăratul!”

Să-i învățăm și noi pe copiii noștri să urmeze și să iubească din copilărie pe împăratul împăraților!